

بررسی وضعیت اختلاف در اصل قرارداد راجع به داوری

امیررضا محیطی زاده¹

1- دانشجوی کارشناسی ارشد پیوسته حقوق خصوصی دانشگاه علوم قضایی و خدمات اداری دادگستری

Amir77.r.m@gmail.com

چکیده

یکی از شیوه های جایگزین حل و فصل اختلافات داوری می‌باشد. داوری به دلیل ویژگی‌هایی که نسبت به سایر روش های جایگزین دارد حایز اهمیت می‌باشد. مبنای داوری قرارداد می‌باشد. بدین صورت که طرفین توافق می‌کنند که اختلافات معینی را به جای مراجعه به دادگستری به داوری ارجاع دهند. این توافق طرفین مبنی بر ارجاع اختلافات به داوری را موافقت نامه داوری می‌نامند. موافقت نامه داوری به دو گونه قرارداد مستقل داوری و یا شرط داوری ضمن یک عقد قابل تصور می‌باشد. گاه اختلافاتی نسبت به قرارداد اصلی و گاهی نسبت به قرارداد داوری طرفین را درگیر می‌کند. در چنین وضعیتی نسبت به صلاحیت داور در رسیدگی به این موارد میان حقوقدانان نظرات متفاوت و متعارضی ابراز شده است. در این پژوهش ضمن بررسی اختلاف نظرها و تاکید بر مستقل بودن موافقت نامه داوری از قرارداد پایه به این نتیجه رسیده‌ایم که مرجع داوری هم صلاحیت رسیدگی به اعتبار قرارداد اصلی و هم صلاحیت رسیدگی به اعتبار یا عدم اعتبار موافقت نامه داوری دارد.

واژه های کلیدی: داوری، شرط داوری، استقلال شرط داوری، قرارداد اصلی

1- مقدمه

فلسفه ارجاع اختلافات به داوری مزایای آن می‌باشد. از جمله مزایای داوری می‌توان به محرمانه بودن، کم هزینه بودن و سرعت در رسیدگی نام برد. همچنین در کشور ما مراجع دادگستری از معضلی به نام اطاله دادرسی رنج می‌برند که از این جهت نیز ارجاع دعاوی به داوری در کاهش اطاله دادرسی موثر واقع می‌شود. منشأ داوری اراده و توافق طرفین می‌باشد و این امر باید محترم شمرده شود و به هر بهانه ای به آن تجاوز نشود. در قانون داوری تجاری بین المللی به صراحت به استقلال شرط داوری اشاره شده است اما مقنن در قانون آیین دادرسی مدنی با سکوت خود سبب ایجاد اختلافات بسیاری شده است که دوام و قوام داوری را خدشه دار می‌کند. اصل استقلال داوری به عنوان یک اصل اساسی در بسیاری از کشورهای دنیا پذیرفته شده